

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201155
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:8619201155.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobcu E. U., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX B. XXX, právne zastúpeného JUDr. Ivom Babjakom, advokátom, Sov. hrdinov 200/33, 089 01 Svidník, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 13 533,55 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 28.6.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 13 533,55 eura.

2. Žalobu odôvodnil dôvodmi, ktoré sú uvedené nižšie tohto odôvodnenia a s ktorými sa súd stotožnil okrem výšky nároku.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol nasledovné:

4. Žalobca v podanej žalobe o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žiadal zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 13 533,55 eura, a to z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3Csp/89/2016 o zaplatenie sumy vo

2 5Csp/60/2019

výške 13 533,55 eura bol úspešný (t. j. žaloba bola voči žalobcovi, v tomto konaní žalovanému, zamietnutá) a teda podľa názoru žalobcu mu tým vznikol nárok uplatňovaný žalobou. V podanej žalobe poukázal žalobca na odôvodnenie predmetného rozhodnutia Okresného súdu Svidník zo dňa 27.9.2018 č. k. 3Csp/89/2016-125 a na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu Prešov zo dňa 7.5.2019 č. k. 3Co/20/2019-161, ktorý rozhodoval o odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 27.9.2018 č. k. 3Csp/89/2016-125 a na to, že podľa jeho názoru je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a preto požaduje finančné zadosťučinenie vo výške 13 533,55 eura.

5. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOS“) „Protí porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ

proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá".

6. Okresný súd Svidník rozsudkom zo dňa 27.9.2018 č. k. 3Csp/89/2016-125 (ďalej aj „rozsudok OS Svidník“) zamietol žalobu, ktorú podal žalovaný voči žalobcovi. Toto rozhodnutie bolo následne potvrdené rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 7.5.2019 č. k. 3Co/20/2019-161 (ďalej aj „rozsudok KS Prešov“). Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že žalobca v súdenom prípade nie je osobou, ktorá by úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva na súde (resp. uvedené nemožno preukázať rozsudkom OS Svidník alebo rozsudkom KS Prešov), nakoľko žaloba podaná žalovaným nebola uvedenými rozhodnutiami zamietnutá pre porušenie spotrebiteľského práva žalobcu, ale pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného - nepreukázania hodnoverného dôkazu o doručení výzvy spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej aj „postupca“) žalobcovi pred postúpením pohľadávky (bod 23 - 26 rozsudku KS Prešov, ktoré žalobca účelovo v žalobe necitoval) a tým nepreukázania naplnenia podmienok, ktoré sú ustanovené v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj „ZoB“), v dôsledku čoho súd považoval postúpenie pohľadávky za neplatné, nakoľko žalovanému sa nepodarilo v tomto konaní preukázať platné postúpenie pohľadávky.

7. Žalovaný preto namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku OS Svidník a rozsudku KS Prešov, žalovaný sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobcu (povinnosti v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB vyplývajú len postupcovi) a navyše ani v rozsudku OS Svidník nebolo takéto porušenie konštatované, keďže OS Svidník konštatoval len nepreukázanie splnenia týchto podmienok (nie ich priame porušenie).

8. Zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS jednoznačne stanovil, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní (čo

3

5Csp/60/2019

sa v súdenom prípade nestalo), potom má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by voči žalovanému úspešne na súde uplatnil ochranu svojho porušeného spotrebiteľského práva. Žalovaný tiež nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere a s ohľadom na odôvodnenie rozsudku OS Svidník ani nikdy so žalobcom nebol v zmluvnom vzťahu, ani voči nemu nevladnil pohľadávku. Týmto subjektom je peňažný ústav poskytujúci úver - teda postupca, ktorý na žalovaného postúpil pohľadávku z úveru, čo však vyhodnotil Okresný súd Svidník ako neplatné postúpenie, keďže žalovaný nepreukázal, že by postupca (t. j. nie žalovaný) dodržal pri postúpení pohľadávok podmienky vyžadované zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách (opäť tu žalovaný zdôraznil, že v konaní vedenom na Okresom súde Svidník pod sp. zn. 3Csp/89/2016 nebolo konštatované porušenie týchto podmienok zo strany postupcu, ale len neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného o splnení týchto podmienok). V tejto súvislosti je zároveň nutné dodať, že žalovaný tvrdí (a tvrdil to aj v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3Csp/89/2016), že postupca tieto podmienky pred postúpením pohľadávky dodržal, avšak nevedel to v súdnom konaní preukázať, keďže postupca nedisponoval doručenkami k výzvam pred postúpením pohľadávky. Žaloba bola v tomto konaní teda zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena, že postupca uvedené podmienky naplnil, a nie pre porušenie spotrebiteľských práv žalobcu.

9. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný, nakoľko žalobca nepreukázal porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany iného subjektu a navyše žalovaný nie je osobou, ktorá by za prípadné porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala. Žalovaný si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi pred súdom (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval postupca v prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok). V súvislosti s uplatnením

odkúpenej pohľadávky pred súdom nevznikla konaním žalovaného žalobcovi žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne spotrebiteľské práva žalobcu a preto nebola naplnená hypotéza § 3 ods. 5 ZoOS - žalovaný totiž nie je porušiteľom spotrebiteľských práv žalobcu, resp. neexistuje ani žiadny zákonný dôvod na to, aby zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, ako to vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS.

10. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať jeho účel. Zákonodarca podľa názoru žalovaného uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Uvedené by bolo absurdné a navyše celkom jednoznačne v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Každý si totiž môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo, pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Na druhú stranu je absurdné, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadosťučinením pre protistranu. V prípade straty sporu predsa znáša neúspešná strana trovy konania protistrany (tak ako v posudzovanom prípade, kedy žalovaný titulom náhrady trov konania uhradil žalobcovi sumu vo výške 1 876,96 eura). Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Ak by však sudy začali vykladať ust. § 3 ods. 5 ZoOS tak, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi pri úspešnej obrane v súdnom konaní, potom jednoznačne upierajú

4

5Csp/60/2019

veriteľom (hoci aj domnelým) ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore budú okrem trov konania protistrán znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadosťučinenie, hoci ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácii ústavného práva na súdnu ochranu. Takýto súdny výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného v priamom rozpore s nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 22. júna 2017 sp. zn. II. ÚS 796/2016-65.

11. Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 22. júna 2017 sp. zn. II. ÚS 796/2016-65: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom.

12. Primerané finančné zadosťučinenie je podľa názoru žalovaného na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii, pričom takáto ujma musí byť nie len tvrdená, ale aj preukázaná. Žalobcovi ako spotrebiteľovi Okresný súd Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 3Csp/89/2016 priznal voči žalovanému (v tom konaní žalobcovi) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rovnako tak odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom všetky trovy konania boli zo strany žalovaného riadne a včas zaplatené. Žalovaný teda iniciovaním uvedeného konania, resp. ostatnými úkonmi v súvislosti s odkúpením pohľadávky nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobcu, ale ani mu nespôsobil žiadnu ujmu. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ust. § 3 ods. 5 ZoOS by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov.

13. Záverom nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalobca ako úverový dlžník si podľa vedomostí žalovaného naďalej neplní svoje zmluvné povinnosti voči postupcovi, t. j. je osobou, ktorá opakovane porušuje svoje povinnosti na plnenie ktorých sa zmluvne zaviazal. Iniciovaním tohto konania sa žalobca snaží svoje postavenie spotrebiteľa zneužiť a získať tak neoprávnene majetkový prospech. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto skutkového stavu podľa názoru žalovaného vedie k narušeniu proporcionality a zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane poskytuje, pričom súd by uvedenému podľa názoru žalovaného nemal priznať súdnu ochranu. Žalovaný poukazuje v tejto súvislosti na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 16.7.2015 sp. zn. 7C/101/2015, ktorý v obdobnej veci nárok na primerané finančné zadosťučinenie zamietol s odôvodnením, že priznaním takéhoto nároku spotrebiteľovi za situácie, že tento nevrátil veriteľovi ani len istinu svojho záväzku a

navyššie mu nebola spôsobená materiálna ujma by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa, ktorá by sa neopierala o logickú, ani dôvodnú úvahu. Žalovaný tiež poukázal aj na neprimeranú a ničím neodôvodnenú výšku požadovaného zadostučinenia v rozsahu 13 533,55 eura.

14. Záverom žalovaný poznamenal, že iniciovaním tohto konania sa žalobca podľa jeho názoru snaží svoje postavenie spotrebiteľa zneužiť a získať tak neoprávnené majetkový prospech. Uvedené predstavuje podľa názoru žalovaného zjavné zneužitie práva, ktoré v zmysle čl. 5 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) nepožíva
5 5Csp/60/2019

právnú ochranu. Priznanie primeraného finančného zadostučinenia za takéhoto skutkového stavu by podľa názoru žalovaného viedlo k narušeniu proporcionality a zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane poskytuje.

15. Podľa čl. 5 CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnú ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.

16. Žalovaný ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co/12/2018 zo dňa 21.8.2018, ktorý k obdobne uplatnenému nároku zaujal nasledovný právny názor: „Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie uviedol záver, že v tomto prípade k žiadnemu porušeniu práv žalobcov či povinnosti vo vzťahu k nim ako spotrebiteľom nedošlo, pričom súd prvej inštancie je v tomto konaní viazaný právnym posúdením pôvodného nároku tak, ako ho ustálili sudy v predchádzajúcom spore. V ňom dospeli k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s. na žalovaného pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka v návaznosti na § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý sa netýka osobitných práv spotrebiteľov, ale vzťahu medzi bankou a klientom. Nešlo teda o porušenie žiadneho osobitného právneho predpisu slúžiaceho na ochranu spotrebiteľov. Navyše mal súd prvej inštancie za to, že v tomto spore žalovanému chýba vecná pasívna legitímácia vzhľadom na to, že v zmysle § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z. z. má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ako to ustálili sudy v predchádzajúcom spore, postupca t. j. Slovenská sporiteľňa a.s. porušil zákon pri postupovaní pohľadávky na žalovaného. Toto porušenie teda nespôsobil žalovaný, ale Slovenská sporiteľňa a.s. a preto žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, čo porušil iný subjekt, teda v tomto prípade postupca....

17. V zmysle uvedeného žalovaný nesúhlasil s podanou žalobou, nakoľko má za to, že nie sú splnené podmienky na priznanie požadovaného primeraného finančného zadostučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 ZoOS. Žalovaný nikdy neporušil spotrebiteľské práva žalobcu, resp. v žiadnom prípade ho nemožno považovať za osobu, ktorá za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedá. Na základe uvedeného žalovaný nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný.

18. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 3Csp/89/2016-125 zo dňa 27.9.2018 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/20/2019-161 zo dňa 7.5.2019.

19. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) citovaného zákona predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20160201>>.

6 5Csp/60/2019

21. Podľa § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

22. V konaní vedenom na Okresnom súde Svidník č. k. 3Csp/89/2016-125 o zaplatenie sumy 13 533,55 eura bol žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný. Rozhodol o tom rozsudkom Okresný súd Svidník č. k. 3Csp/89/2016-125 zo dňa 27.9.2018, ktorého rozsudok potvrdil Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Co/20/2019-161 zo dňa 7.5.2019, ktorý sa stal právoplatným 24.5.2019.

23. V odôvodnení svojho rozsudku Krajský súd v Prešove uviedol:

„19. Slovenská sporiteľňa a.s. postúpila pohľadávku voči žalovanému na zákale zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE zo dňa 23.10.2015. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne a.s. na žalobcu, najmä nepreukázal, aby doručil písomnú výzvu žalovanému zo dňa 09.09.2015 podľa § 92 ods. 8 ZoB. Zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB hneď v prvej časti prvej vety vyžaduje písomnú výzvu banky klientovi, ktorý je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní sa splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, potom sa nesplnená povinnosť musí rozhodne týkať splatných splátok úveru. Citované ust. § 92 ods. 8 ZoB umožňuje banke postúpiť pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky po tom, čo je dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Žalobca v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy banky zo dňa 09.09.2015 žalovanému, ktorá musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní a ktorá je základným predpokladom pre postúpenie bankovej pohľadávky. Žalobca totiž nepreukázal, aby banka výzvu zo dňa 09.09.2015 skutočne žalovanému doručila. Výzvu na úhradu dlhu nenaplnila list zo dňa 30.09.2015 označený ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (č. 1.66 spisu), lebo týmto listom právny predchodca žalobcu oznamuje, že banka vyhlásila ku dňu 29.09.2015 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy.

20. Pokiaľ ide o podmienky písomnej výzvy zo dňa 09.09.2015 (č. 1. 67 spisu) pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnou výzvou klientovi banky je potrebné dodať, že vo vzťahu k tejto listine nebolo preukázané, žeby táto písomnosť bola žalovanému reálne doručená.

27. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je tak zrejme, že právny predchodca žalobcu nesplnil zákonom vyžadované podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle zákona o bankách, v dôsledku čoho je potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky posúdiť ako neplatné. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia aktívne vecne legitimovaný.“

24. Žalobca si ako spotrebiteľ uplatnil satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Svoje práva si musel brániť na súde v pôvodnom konaní.

25. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu.

7

5Csp/60/2019

26. Žalobca si uplatnil finančné zadostučinenie v sume 13 533,55 eura, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť.

27. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadostučinením, len ako jej doplnkom alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna.

28. Výška finančného zadostučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť. Pojem „primeraný“ má viacero synonym, avšak jedným z nich je slovo „spravodlivý“. Výška primeraného finančného zadostučinenia nemôže mať len symbolický význam, pretože symbolická výška nezohľadňuje obsah pojmu spravodlivosť. Zároveň je potrebné zohľadniť aj účel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, a to jeho sankčnú, odradzujúcu, satisfakčnú a relutárnu funkciu.

29. Základné konanie trvalo od doručenia žaloby súdu, t. j. dňa 27.12.2016 až po právoplatné rozhodnutie vo veci samej, t. j. dňa 24.5.2019, viac ako 2 roky. Práve postupom, keď žalovaný nenáležitými prostriedkami procesnej obrany naťahoval súdne konanie, stresové situácie a psychické vypätie žalobcu len stupňoval. Pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť privodiť ujmu). Súd zohľadnil postoj žalovaného a intenzitu porušených spotrebiteľských noriem zo strany žalovaného a priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Podľa názoru súdu táto suma napĺňa sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu. V tomto smere súd poukazuje aj na obdobné prípady, kde už Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkami č. k. 8Co/136/2017-66 zo dňa 26.6.2018, 3Co/72/2018-69 zo dňa 4.9.2018, 20Co/64/2019-89 zo dňa 30.7.2019, 18Co/18/2019-84 zo dňa 19.6.2019.

30. Vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného je potrebné uviesť, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3Csp/89/2016 si žalobca (v tomto konaní žalovaný) uplatnil proti žalovaným (v tomto konaní žalobca) zaplatenie sumy 13 533,55 eura s prísl. Bez akýchkoľvek pochybností v tomto pôvodnom konaní vystupoval terajší žalobca ako spotrebiteľ. V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľa v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalú obchodnú prax (§ 8 ods. 1 písm. d) zákona č. 250/2007 Z. z.). Nemožno sa preto stotožniť s námietkou žalovaného, podľa ktorej si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi pred súdom. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcovi v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností ustanovených v zákone č. 250/2007 Z. z., ktoré sú vyššie citované. Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobcu, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZOB (viď. body 25. - 30. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 8Co/136/2017-66 zo dňa 26.6.2018).

8

5Csp/60/2019

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
32. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože v prejednávanej veci bol žalobca úspešný čo do preukázania základu svojho nároku, pričom výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu. Aj za účinnosti Civilného sporového konania platí zásada, že v takomto prípade má úspešná strana sporu nárok na plnú náhradu trov konania. O výške trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 9

5Csp/60/2019

233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.